

[Statsministeren]

valgsituation enten relativt hurtigt eller på et lidt senere, men ikke særlig langt ude i fremtiden liggende tidspunkt. Jeg tror, det er det, man måtte regne med var blevet resultatet.

Derfor, når man gør alting op, mener jeg ikke, der kan være nogen tvivl om, at det var en klog og en rigtig beslutning, som blev resultatet af den lidt langvarige proces, forhandlingerne på Marienborg.

Jeg mener at kunne sige det, fordi det også har været en forhandlingsproces, der har adskilt sig fra, hvad vi tidligere har set – og nogle beklager det. Men læg nu mærke til, hvor megen kritik der var af denne ind og ud ad dørene, radiointerviewer og TV-interviewer hver eneste dag mellem 5–6 partier, nu sprang det ene fra, og nu kom det andet til osv. Her er der to partier, der seriøst i 3 uger har arbejdet sammen. Besværligheder har der været nok af, men de er blevet overvundet. Derfor gentager jeg: jeg tror, det var en rigtig ting, vi dér enedes om.

Jeg kan heller ikke lade være med at spørge, og det skal være til mine egne: hvorfor er det egentlig så forkasteligt at gå i et regeringssamarbejde med venstre, hvis der altså skulle være nogle af mine egne, der mener det? (*Munterhed*). Hvorfor er det egentlig så forkasteligt? Venstre er jo alligevel afgjort et af de partier, som vi absolut ville være forpligtet til at etablere et ganske betydeligt samarbejde med. Er det ikke en meget god idé, hvis man alligevel er nødt til, for at sige det på den måde, at samarbejde med det parti, at gøre det på en mere effektiv facon? Jeg mener det. Jeg skal ikke lægge skjul på, hvordan jeg allerhelst havde set en regeringsdannelse, eller rettere: jeg behøver ikke at lægge skjul på det, men der er ligesom ikke plads lige nu til den diskussion.

Jeg håber, at det, der nu er sket, kan give anledning til, at man på en mere praktisk måde får et samarbejde etableret i folketinget. Jeg håber, at man kan komme med politiske og økonomiske udspil, som lettere kan samle flertal. Jeg tror, man kan anlægge en politik, som ikke sådan omgående bliver kastet omkuld og slået i stykker af tilfældige stemninger. Jeg tror altså, man kan føre en mere konsekvent politik, selv om jeg er nødt til at understrege, at heller ikke den nye politiske konstellation naturligvis sådan på patentvis kan trylle alle problemerne væk, men

den kan måske gøre det bedre. Det har jeg tro på vil ske.

Jeg sætter min lid til dette her. Jeg tror, det er rigtigt, også fordi vi skal styre økonomien, og fordi vi i international og europæisk relation ligesom skal være lidt dygtigere til at indstille vores beslutninger på de fællesbeslutninger, som træffes i det Europa og i den verden, som bliver mere og mere integreret. Alt dette med et europæisk råd, med finansministre og økonomiministre, der mødes igen og igen, med verdensstopmøde mellem de 7 store industrilande, alt dette skal også et lille land hurtigt kunne være med i på en effektiv facon. Også dette arbejde tror jeg vil blive fremmet.

Der har været et vittigt indlæg om skizofreni, sjælespaltning. Jeg tror ikke, at nogen mennesker kan leve deres tilværelse, uden at der er en betydelig grad af dobbelthed og tvivl i deres sind om, hvad man skal gøre i den ene, den anden og den tredje situation. Hvis sjælespaltningen bliver for voldsom, erkender jeg at det kan give voldsomme problemer. Det er jo ingen sag for dem, der står ude på det yderste eller ude på det yderste højre. De har jo ikke sjælespaltning, for det er så dejlig nemt at kunne køre løbet efter en fuldstændig ensidig recept. Alligevel foretrækker jeg nu at være med i det praktiske arbejde med alle de vanskeligheder, den tvivl og det tilløb til skizofreni, man har talt om. Det må man kunne leve med. I øvrigt er det jo heller ikke sådan, at skizofreni er noget specielt for socialdemokrater. Hvordan er det med VS? Hvordan er det egentlig med den debat, de fører dér? Men det må de selv om. Vi ved, der er noget, der hedder strammere og slappere, for resten også ude på det yderste højre. De har altså også deres tvivl, deres dobbelthed og deres sjælespaltning.

Selv om det vil give store besværligheder med en indkomstpøolitik og med trepartsforhandlinger, og selv om der også deri ligger nogen dobbelthed for de organisationer, der skal deltage i dem, håber jeg, det vil kunne lykkes. Jeg er meget sikker på, at det også bliver besværligt, men vi har ikke lov til at lade de problemer ligge, som er besværlige.

Jeg vil gerne have lov til at nævne et par ting, som det vel ikke mindst til – hvad skal vi sige? – det sociale Danmark og til arbejdsmarkedet er væsentligt at få sagt.